

τῶν πνευμόνων, διαιροῦνται εἰς ἀπειρίαν κλαδίσκων, αἱ ἐπιδερμίδες τῶν ὁποίων εἶναι τόσον ὑπερβολῇ λεπταί, ὥστε ὁ ἐμπνεόμενος ἀπὸ εὐκόλως ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν, ἐπιφέρων τὰς ἀπαιτουμένας μεταβολάς.

Ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία, ἀφοῦ ἐκβῆ ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἕως οὗ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτοὺς, εἶναι ἀπλουστάτη. Πρῶτον στάδιον διατρέχει, περῶν ἀπὸ τοὺς πνεύμονας εἰς τὴν ἀριστερὰν κοιλότητα τῆς καρδίας. Ἡ τῆς καρδίας ἀριστερὰ κοιλότης συστελλομένη ἔπειτα ὠθεῖ αὐτὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας, αἵτινες τὸ φέρουν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἀπαιτεῖται πρὸς τροφήν καὶ ζωογόνησιν. Ἀφοῦ πληρωθῶσιν ὅλαι τοῦ συστήματος αἱ χρεῖαι, ἐπανερχεται τὸ αἷμα διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν δεξιὰν κοιλότητα τῆς καρδίας, ἀπ' ἐκεῖ δὲ εἰς τοὺς πνεύμονας διὰ νὰ καθαρισθῇ. Καθαρισθὲν εἰς τοὺς πνεύμονας, διατρέχει ἐκ νέου τὸ αὐτὸ στάδιον.

Ἐκ τῆς προηγουμένης περιγραφῆς βλέπομεν ὅτι, ἐνῶ τὸ αἷμα διαβαίνει τοὺς πνεύμονας, μεταβάλλεται τὸ χρῶμά του ἀπὸ βαθῦ πορφυροῦν εἰς λαμπρὸν κόκκινον. Εἰς τὰς ἀρτηρίας εἶναι πάντοτε ζωντανοῦ κοκκίνου, εἰς δὲ τὰς φλέβας πάντοτε ὑπομαύρου ἢ βαθέος πορφυροῦ. Ἄνθρωποι, ἀγνοοῦντες τοῦτο, τρομάζουν κάποτε ἐνῶ φλεβοτομοῦνται εἰς τὸν βραχίονα, βλέποντες μαυροειδῆ τὸ αἷμα. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔμαθαν ποτέ ὅτι τοῦ φλεβώδους αἵματος ἡ φυσικὴ ὄψις εἶναι μελαγχρῶνός. Τὸ κοινὸν δὲ τοῦτο σφάλμα περιθάλλουν καὶ οἱ ἀγύρται, διὰ νὰ καταπέσωσι τοὺς ἀμαθεῖς ὅτι ἔχουν κάκιστα, ἐνῶ κατ' ἀλήθειαν δὲν πάσχουν εἰμὴ ἀπὸ μικροτάτην ἀδιαθεσίαν.

Ἰατροὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ποτέ δὲν ἐκβάλλουν αἷμα ἀπὸ ἀρτηρίαν· διότι ἀρτηρία ὅπως μεγάλη, ἅπαξ κοπέισα, δυσκόλως παύει ἀπὸ τὸ νὰ τρέχῃ, ἐκτὸς ἂν δεθῇ μὲ κλωστήν εἰς τὸ ἐγκοπὲν μέρος. Ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον μικρὰ τις ἀρτηρία, τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ τις νὰ αἰσθανθῇ, καὶ εἰς πολλοὺς νὰ ἴδῃ, πάλλουσιν ἐπὶ τοῦ κροτάφου. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἀνοίγεται κάποτε εἰς ἀποπληξίας, καὶ εἰς ἄλλας τῆς κεφαλῆς ἐπικινδύνους νόσους.

Ο,ΤΙ μάλιστα χρεωστοῦν οἱ γονεῖς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων εἶναι τὸ μῖσος τοῦ ψεύδους. Ἡ ἀλήθεια, (ἔλεγεν ὁ νομοθέτης Χαρώνδας), εἶναι τὸ ἀναγκαϊότατον μάθημα εἰς τὰ παιδιά, διότι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, ὡς ἀπὸ σπῆρον γονιμώτατον, γεννῶνται ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀρεταί.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΤΟ ὠραῖον σύστημα τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν, καὶ κομητῶν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἀλλοτρόπως εἰ μὴ διὰ τῆς βουλῆσεως καὶ προσταγῆς πανσόφου καὶ παντοδυνάμου ὄντος. Αὐτὸς κυβερνᾷ τὰ πάντα, ὅχι ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς ὁ κύριος τοῦ σύμπαντος. Αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον Θεός, ἀλλὰ Κύριος ἢ Κυβερνήτης, ἀξιοθαύμαστος διὰ τὰς τελειότητας, ἀξιολάτρευτος διὰ τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ.—ΝΕΥΤΩΝ.

ΚΑΤΑ ΤΟΤ ΒΙΟΤ.

Ποίην τῖς βιώτοιο τάμοις τρίξον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νεῖκα καὶ χαλκαὶ πρήξιες· ἐν δὲ ὁμοίς,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγορῆς, καματων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξεινῆς δ', ἦν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνηρῶν. Ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος
Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἄπαις βίος. Αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἐμπαλιν, ἀδρανές.
Ἦν ἄρα τοῖν δὲ δυοῖν ἐνὸς αἰρέσις, ἡ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἡ τὸ θανεῖν αὐτίκα τιπτόμενον.

ΠΕΡ ΤΟΤ ΒΙΟΤ.

Παντοῖην βιώτοιο τάμοις τρίξον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ ὁμοίς,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγορῆς, φύσις χάρις· ἐν δὲ θαλάσῃ,
Κέρος· ἐπὶ ξεινῆς, ἦν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
Ἦν δ' ἀπορῆς, μῖνος οἶδας. Ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον·
Τέκνα, πόθος· ἀφροντις, ἄπαις βίος. Αἱ νεότητες,
Ῥωμαλεί· πολιαὶ δ' ἐμπαλιν, εὐσεβές.
Οὐκ ἄρα τῶν διδῶν ἐνὸς αἰρέσις, ἡ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἡ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλά βίου.

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΣ.

ΤΟ δημοσιευθὲν εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης περὶ Νοητικῆς Πρωιμότητος ἀρθρον ἴσως κατεκρίθη ἀπὸ τινος ὡς πάντῃ ἀπομεμακρυσμένον τῆς ἀληθείας· προσκαλοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀναγνώσωσι τὰ ἐπόμενα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ελαχίστη ἀμφιβολία σκιά, διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν ὅτι τὸ παραδοξότατον δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ψευδές.

Εἰς χωρίον τῆς Βερμοντίας, μῖς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγεννήθη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, 1804, ὁ Ζαρε Κολβύρνιος (Zerah Colburn) ἀπὸ γονεῖς πτωχοῦς. Εἰς τὸ διάστημα τῶν πρώτων ἐξ ἡμερῶν τῆς ζωῆς του δὲν εἶχεν ὑπάγειν παρὰ μόνον ἐξ ἐβδομάδας εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ κατ' ὄλον τὸν καιρὸν αὐτὸν δὲν εἶχε δεῖξιν εὐφυῖαν τινά, ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἐναντίον.

Πρὸς τὰ τέλη ὅμως τοῦ ἔκτου χρόνου, περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐνῶ ὁ πατὴρ του, ὅστις ἦτο ζυλουργός, κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του, ὁ δὲ Ζαρε, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἔπαιζε μὲ τὰ πελεκουδία, ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ λέγῃ κατ' ἑαυτὸν, 5 φοραῖς 7 εἶναι 35—6 φοραῖς 8 εἶναι 48, κτλ. Ἀκούσας ταῦτα ὁ πατὴρ, φυσικὰ ἐθαύμασε, καὶ, παραιτήσας τὸ ἔργον του, ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάξῃ· ἀφοῦ τὸν ἤρς τέλειον εἰς ὄλον τὸν πίνακα τοῦ πολυπλασιασμοῦ, τὸν ἠρώτησε· 13 φοραῖς 97 πόσα γίνονται; τὸ παιδίον ἀπεκρίθη πάραυτα 1261. Ἐσυμπέρανε τότε ὁ ἐκπεπληγμένος ζυλουργός ὅτι θαυμά τι εἶχε συμβῆναι· καὶ τῶντι πολλάκις εἶπεν ὅτι ἔμεινε τόσον ἐκστατικὸς, ὡς νὰ εἶχεν ἀναστηθῆναι νεκρὸς ἀπὸ τὸ μνημα.

Μετ' ὀλίγον ἐγνωστοποιήθησαν τὰ παράδοξα ταῦτα